

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 304/2025
18.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Дражен Мијатовић, адвокат из ..., против туженог „Дом здравља“ Бујановац, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде трошкове за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3121/24 од 11.10.2024. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3121/24 од 11.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 209/23 од 21.06.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, на релацији ... – Ниш и обратно, за период од октобра 2016. године до децембра 2018. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, на релацији аутобуска станица Бујановац – Дом здравља Бујановац и обратно, за период од октобра 2016. године до маја 2019. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, на релацији аутобуска станица Ниш – Улица ... бр. .. и обратно за период од октобра 2016. године до маја 2019. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 349.928,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3121/24 од 11.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да тужилји на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада на релацији ... – Ниш и обратно, за период од октобра 2016. године до децембра 2018. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да тужилји на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада на релацији аутобуска станица Ниш – Улица ... бр. .. и обратно, за период од октобра 2016. године до маја 2019. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом четвртим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужилји на име трошкова поступка исплати износ од 209.840,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилја је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези са чланом 403. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је запослена код туженог по основу уговора о раду од 27.02.2007. године на радном месту ... са местом пребивалишта у Бујановцу, а у спорном периоду била је у радном односу код туженог на пословима – ..., службеник за ..., према анексу уговора о раду од 27.04.2018. године. Тужилја од октобра 2016. године станује у Нишу и за долазак до места рада у Бујановцу користи аутобуски превоз. Тужилја се у вези са тим обратила захтевом за накнаду трошкова превоза туженом, који захтев је тужени одбио. Тужени није исплатио тужилји накнаду трошкова превоза за међуградски и градски превоз у спорном периоду.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилји припадају трошкови превоза на релацији ... – Ниш и обратно и на релацији аутобуска станица Ниш – место становања тужиле и обратно, јер тужилја има пријављено пребивалиште у Нишу, а тужени, као послодавац није организовао сопствени превоз на овој релацији за своје запослене, применом члана 8, 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, члана 102. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе и члана 3. Правилника о накнади путних трошкова од 15.01.2015. године.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у делу у коме је обавезан тужени да тужилји накнади трошкове превоза за долазак и одлазак са рада на релацији ... – Ниш и обратно, и на релацији аутобуска станица Ниш – место становања тужилје и обратно, применом члана 118. став 1. тач. 1. и 3. Закона о раду и одредби Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“, број1/2015) и Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“, број106/2018). Другостепени суд је сматрао да како одредбе Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе, као ни одредбе општинских аката туженог и уговора о раду не регулишу питање обавезе послодавца на накнаду трошкова превоза запосленом након промене места становања запосленог након закључења уговора о раду, односно да тим одредбама нису прописана нити уговорена већа права или повољнији услови рада за тужилју, да се у тој ситуацији има применити одредба члана 118. став 3. Закона о раду, и да сагласно тој одредби тужилја нема право на тражене трошкове превоза због промене места становања.

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом указује да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Чланом 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 95/18), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општинским актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Ставом 3. истог члана, прописано је да промена места становања запосленог након закључења уговора о раду не може да утиче на увећане трошкове превоза које је послодавац дужан да накнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца.

Посебним колективним уговором за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“, број1/2015), чије је дејство продужено до 31.12.2018. године на основу споразума о продужењу рока важења истог, који се примењивао током дела спорног периода, одредбом члана 102. став 1. тачка 1. прописано је право запосленог на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, у складу са колективним уговором код послодавца, правилником о раду и уговором о раду.

Чланом 102. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе („Службени гласник РС“, број 96/19 и 58/20 – анекс), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова, и то за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, у складу са колективним уговором код послодавца, Правилником о раду и уговором о раду. Ставом 2. истог члана, прописано је да ако од места становања до места рада не постоји јавни саобраћај, запослени има право на накнаду за превоз у висини цене месечне претплатне карте у јавном саобраћају за сличну најближу релацију за коју постоји јавни превоз, односно у висини цене карте ако не постоји месечна претплатна карта или ако распоред

радног времена запосленог не одговара организацији јавног превоза за који се утврђује месечна претплатна карта, а на основу потврде јавног превозника.

Правилником о накнади путних трошкова запослених у Дому здравља – Бујановац од 15.01.2015. године, изменама и допунама истог од 07.03.2018. године, чланом 3 предвиђено је да се накнада путних трошкова у јавном саобраћају, не регулишу питање обавезе туженог на накнаду трошкова превоза запосленом након промене места становања запосленог након закључења уговора о раду.

Полазећи од цитиране законске одредбе и одредби напред цитираних Посебних колективних уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе, обавеза је послодавца да запосленом накнади трошкове превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, у складу са колективним уговором код послодавца, правилником послодавца и уговором о раду, што значи да послодавац треба својим општим актом или уговором о раду са запосленим да утврди ближе услове и критеријуме под којима запослени ово право може остварити. Непосредна примена Закона о раду значи да се одредбе закона примењују директно на све радне односе, обезбеђујући минимална права запослених (зарада, безбедност, заштита), а општим актима могу се утврдити само већа права од законских, што значи да је послодавац овлашћен да у границама принудних прописа, јавног поретка и добрих обичаја утврди већа права запосленом и повољније услове рада од оних који су утврђени законом, али ако то не учини, онда се одредбе Закона о раду имају применити непосредно. Код утврђеног да је тужила приликом заснивања радног односа код туженог имала пријављено место становања у Бујановцу, да је након тога променила место становања пресељењем у Ниш, у вези чега је обавестила туженог и у вези чега се туженом обратила захтевом за накнаду увећаних трошкова превоза, који захтев је тужени одбио, па како тужени својим општим актима и уговором о раду закљученим са тужиљом није прописао право на исплату увећаних трошкова превоза услед промене места становања запосленог након закључења уговора о раду, као веће право од оног које је утврђено законом, то је правилно закључио другостепени суд да се у овом случају има применити члан 118. став 3. Закона о раду, због чега тужилци без сагласности туженог не припада право на накнаду тражених трошкова превоза у спорном периоду на релацији ... – Ниш и обратно и на релацији аутобуска станица Ниш – место становања тужилце и обратно. Наиме, промена места становања након закључења уговора о раду, не може да утиче на увећање трошкова превоза које је послодавац дужан да накнади запосленом у тренутку закључења уговора о раду, без сагласности послодавца, а тужени се није сагласио са тиме. С обзиром на напред наведено, неосновани су наводи ревизије тужилце о погрешној примени материјалног права.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе, али је закључио да исти нису од утицаја на другачију одлуку, јер је другостепена пресуда донета правилном применом материјалног права.

Са напред наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић